

frem, at heller ikke Revisionen lægger stor Vægt paa dette Spørgsmaal; paa det ene Sted tager den Spørgsmaalet op og paa det andet ikke. Det Spørgsmaal, hvorom det gjælder i det foreliggende Tilfælde, nemlig om en Merudgift, der er afholdt i Henhold til en særlig Lov, er et Spørgsmaal, der ligger tidt for. Jeg skal henvise til Regnskabet for det foregaaende Aar, altsaa for 1881—82. Jeg har set det efter; der var ikke mindre end 9 Konti, hvor der var Beløb, der vare udgivne i Henhold til nye Love, og hvor Regjeringen ikke havde søgt Tillægsbevilling derpaa. Nu maa man ikke tro, at dette blot hænger sammen med det Særlige, der var ved Aaret 1881—82, at vi den Gang ikke havde nogen Finantslov, men kun midlertidige Finantslove. Nei, adskillige af disse Udgifter kunde slet ikke være tagne op paa Finantslovsforlaget, de vare det ikke og kunde heller ikke være det, fordi det var Love, der kom i Aarets Løb, og saa afholdt Regjeringen Udgifterne og stillede ikke noget Forslag til Tillægsbevilling. Der var i det Aar ikke mindre end 9 saadanne Poster, f. Ex. Udgifter foranledigede ved de Love, der bevilgede Pensioner og Understøttelser til den afdøde Enkedronnings og den afdøde Arveprindsesses Embedsmænd og Betjente, Udgifter foranledigede ved den Lov, der bestemte, at Statskassen skulde afholde Udgifter i Anledning af Aaan, der optages i Krediforeningen for Husmænd, Udgifter i Henhold til den Lov, der tillagde Skolelærerne Understøttelser til Beløb af 300,000 Kr., Udgifter i Anledning af Erhvervelsen af den østjydske Bane, Udgifter ved Dampfærgerne over Store Belt og ligeledes til Dampfærgeanlægget ved Masnedssund og vistnok endnu flere Poster, som jeg ikke i Diebliffet erindrer. Med Hensyn til alle disse Poster havde man ganske det samme Spørgsmaal. Fra Revisorerne's Side var der indstillet „passerer“ eller „ikke passerer“; jeg huster ikke hvilken af Deleene. Sagen kom for i Landsthinget, og netop med den Motivering, at det var Udgifter, som skulde afholdes, hvorfor Regjeringen ikke havde haft Andet at gjøre end at udbetale Pengene, fandt man det ikke fornødent at tage noget Forbehold. Jeg vil sige, at det kan gjerne være, at det vilde være henfigtsmæssigt i saadanne Tilfælde at tage et Forbehold, men det blev ikke taget i disse Tilfælde, og jeg

finder dette heldigt, thi ellers havde man i ikke mindre end 9 Tilfælde taget et Forbehold, som i Virkeligheden ikke sagde Noget, og derigjennem svækket Betydningen af Udtrykket „passerer“. Jeg skal dernæst gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til den Udtalelse, der kom frem med Hensyn til Løbenummer 11. Her skal jeg fuldstændig villig anerkjende, at Udtrykket „efter sin Natur kalkulatorisk“ mulig er brugt noget uoverlagt. Jeg skal villig indrømme det meget ærede Medlem, at jeg, som er den, der bærer Ansvaret for denne Redaktion, i det Diebil, jeg nedskrev den, ikke har gjort mig den Uleilighed at undersøge — og det er jo et ikke ringe Arbejde at gjøre den Slags Undersøgelser — om denne Post, da Rigsdagen i sin Tid bevilgede den, skulde være, hvad der i teknisk Forstand kaldes kalkulatorisk eller ikke. Hvis ærede Medlemmer stemme for vor Indstilling her, kan det ingenlunde opfattes som en Godtgjeldelse af denne Bemærkning. Min Takke har ganske vist været en noget anden, saaledes som det ærede Medlem antydede. Med denne Motivering fastholder Flertallet naturligvis Indstillingen, idet Meningene er, at da disse Udgifter, som ere ubestemte og uforudsete, ikke nøie lade sig beregne i Forveien, kan det meget let ske, at der gaar mere med end bevilget, og da der ikke har været noget at indvende mod de enkelte Udgiftsposter, finder Udvalgets Flertal, at det er tilstrækkeligt, at Statsrevisionen har henledet Opmærksomheden paa Overskriftelsen, uden at det gjøres fornødent at tage noget Forbehold.

S. Chr. Hansen: Jeg vil kun tillade mig, paa min ærede fraværende Sidemand's (Dam) Vegne, der fører Ordet for Mindretallets Indstilling, at bede den ærede 7de kongevalgte Landsthingsmand (Kaysler) om Undskyldning for en Unøiagtighed, som min ærede Sidemand gjorde sig skyldig i igaar. Han kom til at sigte det ærede Medlem for en Uoverensstemmelse, som den nævnte ærede Landsthingsmand ikke gjorde sig skyldig i, og bellager meget, at han gjorde sig skyldig i denne Unøiagtighed.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.